

Beslutningsforslag nr. B 65. Fremsat den 27. november 1986 af Albrechtsen (VS), Kinch-Jensen (VS) og Elisabeth Bruun Olesen (VS)

Forslag til folketingsbeslutning

om tilvejebringelse af de fornødne faciliteter til brug for Dansk Røde Kors og Dansk Flygtningehjælp

Folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte lovforslag, der pålægger kommunerne en forpligtelse til at anvise private eller kommunale faciliteter i fornødent omfang, således at Dansk Røde Kors og Dansk Flygtningehjælp kan udføre deres funktioner over for flygtninge og asylansøgere på en sådan måde,

- at aktiviteterne spredes bedst muligt geografisk under hensyn til muligheden for at opnå lokalbefolkningens aktive medvirken, og
- at de lokale centre opnår den optimale størrelse under hensyn til de opgaver, som skal løses i disse centre.

Bemærkninger til forslaget

Situationen både for flygtninge og asylansøgere og for hjælpeorganisationerne er urimelig, så længe visse kommuner vægrer sig ved at påtage sig deres del af ansvaret for en forsvarlig integration af flygtningene i det danske samfund.

Forslagsstillerne er overbeviste om, at de fornødne faciliteter kan findes. Hvis Danmark, som foreslået af Venstresocialisterne i beslutningsforslag nr. B 6 af 8. oktober 1986, påtager sig sin andel af den årlige flygtningestrøm (ca. 6.000-8.000 om året), vil det betyde, at der årligt skal anvises pladser svarende til ca. 1,5 promille af befolkningen. En kommune med 50.000 indbyggere skal altså skaffe 80 pladser, hvis problemet fordeles ligeligt.

Det ville være en overkommelig opgave. I betragtning af, at flygtningestrømmen som følge af udlændingelovens ændring i dag er langt mindre, end hvad der svarer til Danmarks rimelige andel af det globale flygtningeproblem, må det karakteriseres som direkte pinligt, at problemet ikke for længst er løst ad frivillighedens vej.

Forslaget tilgodeser flere formål:

For det første er det et mål i sig selv at give flygtningene ordentlige forhold og hjælpeorganisationerne mulighed for at bruge deres tid og kræfter på andre og mere væsentlige problemer end at løbe fra Herodes til Pilatus for at tigge om tag over hovedet til flygtningene.

For det andet styrkes muligheden for, at flygtningene på forsvarlig vis kan få hjælp og støtte til en integration i de lokale samfund. Der er grænser for, hvor mange flygtninge det er hensigtsmæssigt at placere i et lokalsamfund. Disse overgrænser vil imidlertid ikke være noget problem, hvis alle kommuner forpligtes til at stille tilstrækkeligt med faciliteter til rådighed.

For det tredje modvirkes fremmedhad. Det bliver lettere at afmystificere flygtningene, når de møder lokalbefolkningen og deltager i lokalsamfundets liv. Det er en kendt sag, at fremmedhad er mest udbredt i befolkningsgrupper, der ikke har særlig personlig kontakt med indvandrere og flygtninge.

Forslagsstillerne ville foretrække, at kommunerne påtog sig opgaven frivilligt. Da dette imidlertid har vist sig at være en ufremkommelig vej, må regeringen gennem lovgivning sikre hjemmel til at pålægge alle kommuner at stille mindst 50 pladser og tilhørende faciliteter til rådighed for Dansk Flygtningehjælp og/eller Dansk Røde Kors efter behov. Kommuner med mere end f.eks. 20.000 indbyggere skal desuden kunne pålægges at tilvejebringe et yderligere antal pladser, svarende til kommunens indbyggerantal.

Forslaget indebærer med andre ord, at kapaciteten bliver rigelig. Af hensyn til hjælpeorganisationernes planlægning er en vis overkapacitet at foretrække, så de situationer, der følger af ujævn tilgang af asylansøgere, kan håndteres fleksibelt og rationelt.

Efter forslaget kan kommunerne selv vælge, om de vil anviser offentligt eller privatejede faciliteter. Udgifterne betales efter samme regler som hidtil, hvorfor forslaget ikke vil medføre merudgifter.

En undergrænse på 50 pladser vil i de små kommuner betyde en flygtningeandel i størrelsesordenen 1 pct. af indbyggerne.

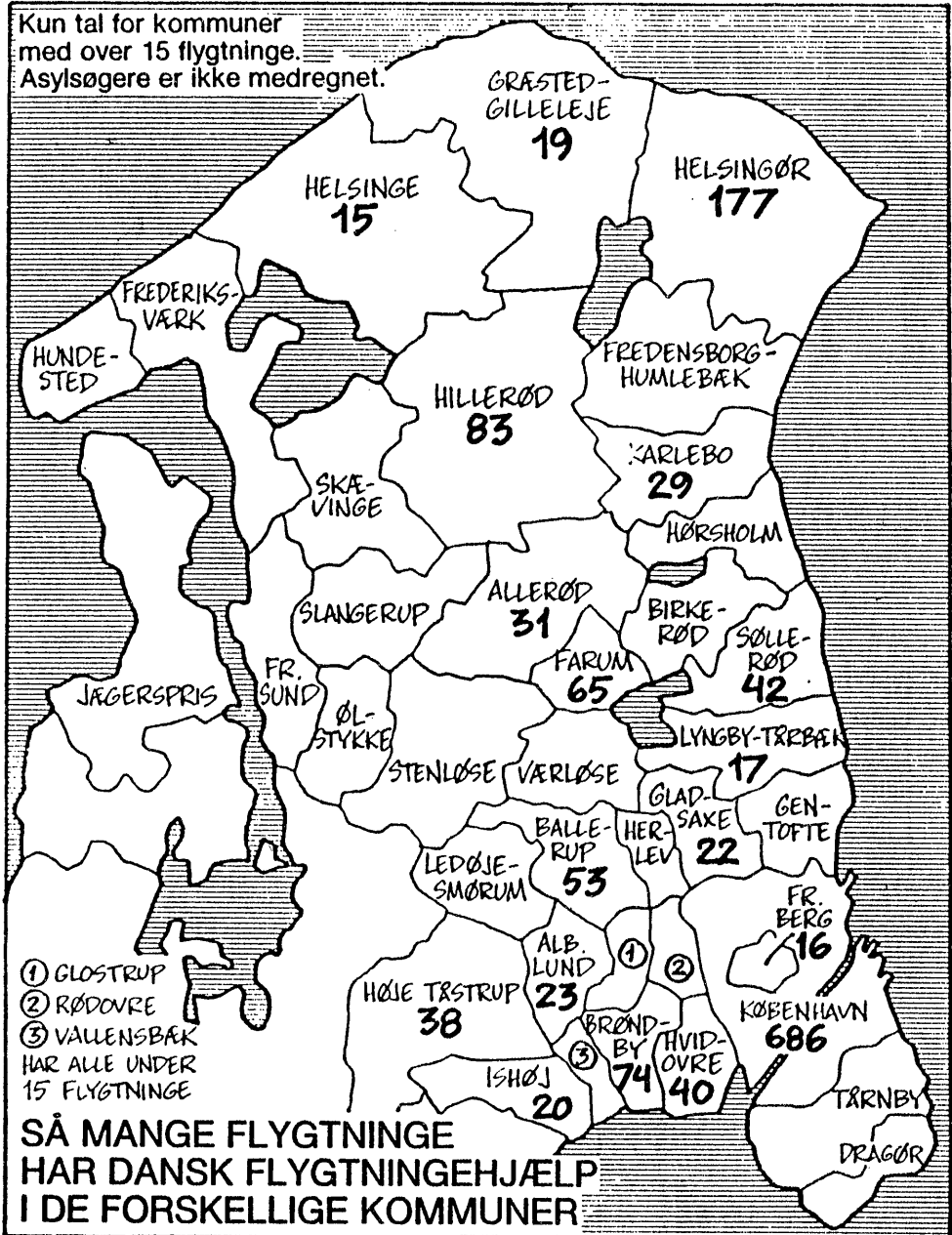
Selv om tallet så var 2 eller 3 eller 4 pct., ville forslagsstillerne i almindelighed ikke finde det spor betænkeligt. Snarere måtte man anse det for en chance for kulturel og menneskelig berigelse med et sådant indslag af udlændinge i det lokale liv.

Med det meget begrænsede antal flygtninge, der faktisk har ophold i Danmark og faktisk kommer hertil, er der imidlertid kun undtagelsesvis mulighed for at nå så stor en flygtningeandel i den enkelte kommune.

Som bilag til forslaget er optrykt en artikel fra Politiken den 6. november 1986, der omtaler, hvorledes antallet af flygtninge fordeler sig i Københavnsområdet og Nordsjælland.

Det bemærkes, at forslaget med visse ændringer er en genfremsættelse af et i folketingsåret 1985-86 fremsat beslutningsforslag, se Folketingstidende 1985-86, forhandlingerne sp. 730 og 1383 samt tillæg A sp. 1065.

Politiken, den 6. november 1986

Sådan fordeler flygtningene sig i hovedstadsområdet. De kommuner der i forvejen har sociale problemer tager de fleste. — Kort Ole Munk

Flygtninge er skævt fordelt

Velstillede kommuner tager færrest

Af Olav Christensen

Arbejdet med at integrere flygtninge er meget ulige fordelt mellem kommunerne i København og Nordsjælland. Den tungeste del af læsset trækkes af kommuner, som i forvejen har mange sociale klienter, mens de velstillede kommuner nord for København huser få flygtninge.

Politiken har med hjælp fra Dansk Flygtningehjælp lavet et kort, der viser fordelingen af de udlændinge, der er i gang med Flygtningehjælpens 18-måneders integrationsprogram. Tallene viser fordelingen på Københavns og Frederiksborg amter samt Frederiksberg og Københavns kommuner. De stammer fra 1. august, men giver alligevel et korrekt billede af situationen i dag, mener Dansk Flygtningehjælp.

Det er tydeligt, at København, Helsingør, Hillerød, Brøndby, Farum og Ballerup tager en meget stor del af flygtningene. Typisk for de kommuner er, at de har meget almennyttigt boligbyggeri, hvor flygtningene har kunnet komme ind. Omvendt synes parcelhusområderne nord for København stort set at være lukket land for flygtningene.

– Det er nok ikke forkert at sige, at den skæve geografiske spredning i et vist omfang er en afspejling af boligforholdene og boligpolitikken i de forskellige kommuner, siger vicekontorchef Hans Otto Jørgensen fra Kommunernes Landsforening.

Han oplyser, at samtlige kommunernes udgifter til bistandshjælp og daginstitutioner til flygtninge bliver betalt fuldt ud af staten. Den største udgift ved at tage imod flygtninge er udgifter til folkeskole for eventuelle børn og administration.